ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (έκτο τμήμα)
της 23ης Ιανουαρίου 1997 *

Στην υπόθεση C-29/95,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση του Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen (Βέλγιο) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΚ, με την οποία ζητείται, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ

Eckehard Pastoors,

Trans-Cap GmbH

και

Βελγικού Δημοσίου,

η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία του άρθρου 6 της Συνθήκης ΕΚ και της γενικής αρχής της ισότητας που καθιερώνει το κοινοτικό δίκαιο,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο τμήμα),

συγκείμενο από τους G. F. Mancini, πρόεδρο τμήματος, J. L. Murray, K. N. Κακούρη (εισηγητή), P. J. G. Kapteyn και G. Hirsch, δικαστές,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική.

γενικός εισαγγελέας: G. Tesauro
γραμματέας: L. Hewlett, υπάλληλος διοικήσεως,

λαμβάνοντας υπόψη τις γραπτές παρατηρήσεις που κατέθεσαν:

— οι E. Pastoors και Trans-Cap GmbH, εκπροσωπούμενοι από τους Rudolf Brugmans και Sigrid Verstreken, δικηγόρους Αμβέρσας,

— η Βελγική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον Jan Devadder, διευθυντή διοικήσεως του Υπουργείου Εξωτερικών, Εξωτερικού Εμπορίου και Συνεργασίας για την Ανάπτυξη, επικουρούμενο από τον Carl Raymaekers, δικηγόρο Αμβέρσας,

— η Γαλλική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από την Edwige Belliard, αναπληρωτή διευθυντή στη διεύθυνση νομικών υποθέσεων του Υπουργείου Εξωτερικών, και την Anne de Bourgoing, chargé de mission στην ίδια διεύθυνση,

— η Σουηδική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον Lotty Nordling, rättschef,

— η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Marc van der Woude, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας,

έχοντας υπόψη την έκθεση ακροατηρίου,

αφού άκουσε τις προφορικές παρατηρήσεις των E. Pastoors και Trans-Cap GmbH, εκπροσωπηθέντων από τον Rudolf Brugmans, της Βελγικής Κυβερνήσεως, εκπροσωπηθείσας από τον Carl Raymaekers, της Γαλλικής Κυβερνήσεως,

εκπροσωπηθείσας από την Anne de Bourgoing, και της Επιτροπής, εκπροσωπηθείσας από τον Berend Jan Drijber, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, κατά τη συνεδρίαση της 4ης Ιουλίου 1996,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 3ης Οκτωβρίου 1996,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με διάταξη της 31ης Ιανουαρίου 1995, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 8 Φεβρουαρίου 1995, το Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen υπέβαλε, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΚ, προδικαστικό ερώτημα ως προς την ερμηνεία του άρθρου 6 της Συνθήκης ΕΚ και της γενικής αρχής της ισότητας που καθιερώνει το κοινοτικό δίκαιο.

2 Το ερώτημα αυτό ανέκυψε στο πλαίσιο διαφοράς μεταξύ, αφενός, της Trans-Cap GmbH (στο εξής: Trans-Cap), εταιρίας οδικών μεταφορών εδρεύουσας στη Γερμανία, και του E. Pastoors, κατοίκου Γερμανίας, οδηγού στην υπηρεσία της Trans-Cap, και, αφετέρου, του Βελγικού Δημοσίου, σχετικά με τη νομιμότητα της υποχρεώσεως καταβολής χρηματικού ποσού σε περίπτωση διαπιστώσεως ορισμένων παραβάσεων στον τομέα των οδικών μεταφορών.

3 Αποβλέποντας στη βελτίωση των συνθηκών εργασίας και της οδικής ασφάλειας καθώς και στην εναρμόνιση των όρων του ανταγωνισμού στον τομέα των οδικών μεταφορών, το Συμβούλιο εξέδωσε, στις 20 Δεκεμβρίου 1985, τον κανονισμό (ΕΟΚ) 3820/85, για την εναρμόνιση ορισμένων κοινωνικών διατάξεων στον τομέα των οδικών μεταφορών (ΕΕ L 370, σ. 1), καθώς και τον κανονισμό (ΕΟΚ) 3821/85, σχετικά με τη συσκευή ελέγχου στον τομέα των οδικών μεταφορών (ΕΕ L 370, σ. 8).

4 Τα άρθρα 17 του κανονισμού 3820/85 και 19 του κανονισμού 3821/85 προβλέπουν, με ταυτόσημους όρους, την υποχρέωση των κρατών προς θέσπιση των αναγκαίων για την εκτέλεση των κανονισμών νομοθετικών, διοικητικών και κανονιστικών διατάξεων, όσον αφορά, μεταξύ άλλων, την οργάνωση, τη διαδικασία και τα μέσα ελέγχου καθώς και τις κυρώσεις που επιβάλλονται σε περίπτωση παραβάσεως. Εξάλλου, τα κράτη μέλη οφείλουν να αλληλοβοηθούνται για την εφαρμογή των κανονισμών και τον έλεγχό της.

5 Επίσης στις 20 Δεκεμβρίου 1985, το Συμβούλιο και οι αντιπρόσωποι των κυβερνήσεων των κρατών μελών, συνελθόντες στα πλαίσια του Συμβουλίου, εξέδωσαν ψήφισμα για τη βελτίωση της εφαρμογής των κοινωνικού περιεχομένου κανονισμών στις οδικές μεταφορές (ΕΕ C 348, σ. 1, στο εξής: ψήφισμα), δηλαδή των κανονισμών 3820/85 και 3821/85. Στην τελευταία αιτιολογική σκέψη του ψηφίσματος αυτού τονίζεται η «ανάγκη να διασφαλισθεί ομοιογένεια και αποτελεσματικότητα στην εφαρμογή των εν λόγω κανονισμών από τα κράτη μέλη, ιδίως για να αποφευχθούν στρεβλώσεις των όρων ανταγωνισμού ανάμεσα στις επιχειρήσεις μεταφορών». Εξάλλου, το σημείο 2, στοιχείο β', του ψηφίσματος προβλέπει υποχρέωση των κρατών μελών προς έγκριση αποτελεσματικών μέσων για τη δίωξη των οδηγών οι οποίοι διαπράττουν παράβαση στο έδαφος κράτους μέλους του οποίου δεν είναι κάτοικοι, καθώς και για την είσπραξη των προστίμων που επιβάλλονται στους οδηγούς αυτούς, στο πλαίσιο του ισχύοντος διεθνούς ή εθνικού δικαίου.

6 Τέλος, το άρθρο 3, παράγραφος 3, της οδηγίας 88/599/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 23ης Νοεμβρίου 1988, σχετικά με τις τυποποιημένες διαδικασίες ελέγχου της εφαρμογής του κανονισμού 3820/85 και του κανονισμού 3281/85 (ΕΕ L 325, σ. 55), ορίζει ότι «οι καθ' οδόν έλεγχοι διενεργούνται χωρίς διάκριση οχημάτων και οδηγών, κατοίκων ή μη».

7 Προς εκτέλεση των υποχρεώσεων που απορρέουν από τους προμνησθέντες κανονισμούς, το Βασίλειο του Βελγίου, με τον νόμο της 6ης Μαΐου 1985 (*Belgisch Staatsblad* της 13ης Αυγούστου 1985), πρόσθεσε το άρθρο 11 ter στον

νόμο της 1ης Αυγούστου 1960, περί της επ' αμοιβή οδικής μεταφοράς εμπορευμάτων με αυτοκινούμενα οχήματα. Οι λεπτομέρειες εφαρμογής της νέας αυτής διατάξεως καθορίστηκαν με το βασιλικό διάταγμα της 12ης Ιουλίου 1989, περί εισπράξεως και καταθέσεως χρηματικού ποσού σε περίπτωση διαπιστώσεως ορισμένων παραβάσεων στον τομέα των οδικών μεταφορών (*Belgisch Staatsblad* της 20ής Ιουλίου 1989).

8 Σύμφωνα με τις διατάξεις αυτές, σε περίπτωση διαπιστώσεως παραβάσεως των κανονισμών 3820/85 και 3821/85 και εφόσον δεν εμπλέκονται στην παράβαση τρίτοι, ο παραβάτης έχει τη δυνατότητα είτε να καταβάλει αμέσως ποσό 10 000 βελγικών φράγκων (BFR) για κάθε παράβαση (άμεση είσπραξη), οπότε παύει καταρχήν η ποινική δίωξή του, είτε να αφήσει να κινηθεί κατ' αυτού η ποινική διαδικασία που προβλέπει ο νόμος. Ωστόσο, η τελευταία αυτή δυνατότητα υπόκειται σε πρόσθετη προϋπόθεση όταν ο παραβάτης δεν έχει την κατοικία ή τη συνήθη διαμονή του στο Βέλγιο: συγκεκριμένα, στην περίπτωση αυτή υποχρεούται να καταθέσει, για κάθε παράβαση, ποσό 15 000 BFR προς κάλυψη του προστίμου και των δικαστικών εξόδων που ενδέχεται να του επιβληθούν, ειδάλλως κατάσχεται συντηρητικώς το όχημα, ο ίδιος δε φέρει τα έξοδα και τον κίνδυνο της κατασχέσεως.

9 Στις 29 Νοεμβρίου 1991, η λιμενική αστυνομία της Αμβέρσας διενήργησε έλεγχο σε φορτηγό όχημα ιδιοκτησίας της Trans-Cap, το οποίο οδηγούσε ο E. Pastoors. Κατά τον έλεγχο αυτόν, διαπιστώθηκαν ένδεκα παραβάσεις των διατάξεων των κανονισμών 3820/85 και 3821/85. Ο E. Pastoors, αφού συμβουλεύθηκε τον εργοδότη του, επέλεξε το σύστημα της άμεσης καταβολής και, συνεπώς, κατέβαλε συνολικό ποσό 110 000 BFR για τις ένδεκα διαπιστωθείσες παραβάσεις.

10 Στη συνέχεια, ο E. Pastoors και η Trans-Cap προσέφυγαν ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, ζητώντας να υποχρεωθεί το Βελγικό Δημόσιο να επιστρέψει το καταβληθέν ποσό και να ικανοποιήσει την ηθική βλάβη που υπέστησαν. Προς στήριξη του αιτήματός τους, οι προσφεύγοντες της κύριας δίκης υποστήριξαν ότι το σύστημα καταστολής των παραβάσεων που προβλέπει η βελγική νομοθεσία αντιβαίνει, πρώτον, στο δικαίωμα τον σεβασμό του οποίου εγγυάται το άρθρο 6 της Συμβάσεως για την Προάσπιση των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και των Θεμελιωδών Ελευθεριών (στο εξής: Σύμβαση περί Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων), και το οποίο επιβάλλει την εκδίκαση της υποθέσεώς τους από ανεξάρτητο δικαστήριο, και, δεύτερον, στο άρθρο 6 της Συνθήκης.

11 Το επιληφθέν εθνικό δικαστήριο διαπίστωσε, καταρχάς, ότι στην προκειμένη περίπτωση δεν συνέτρεχε παράβαση του άρθρου 6 της Συμβάσεως περί Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων. Στη συνέχεια, παρατήρησε ότι δεν συνέτρεχε ούτε παράβαση του άρθρου 6 της Συνθήκης ή της γενικής αρχής της ισότητας, καθόσον η διαφοροποίηση της μεταχειρίσεως που επιφυλάσσεται στους κατοίκους αλλοδαπής μπορεί να δικαιολογηθεί αντικειμενικώς αν ληφθούν υπόψη οι δυσκολίες που ανακύπτουν στις ποινικές διαδικασίες, τόσο από πλευράς ανακρίσεως όσο και όσον αφορά την εκτέλεση των δικαστικών αποφάσεων, όταν οι κατηγορούμενοι δεν έχουν την κατοικία τους στο κράτος μέλος στο έδαφος του οποίου διαπράχθηκε η παράβαση.

12 Ωστόσο, «για λόγους ασφάλειας δικαίου», το αιτούν δικαστήριο αποφάσισε να αναστείλει τη διαδικασία και υπέβαλε στο Δικαστήριο το ακόλουθο προδικαστικό ερώτημα:

«Έχουν η απαγόρευση των διακρίσεων που περιέχεται στο άρθρο 6 της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση ή η γενική αρχή της ισότητας που καθιερώνει το κοινοτικό δίκαιο την έννοια ότι αντιτίθενται στο να προβλέπεται από εθνική ρύθμιση κράτους μέλους, θεσπισθείσα κατ' εφαρμογήν των κανονισμών (ΕΟΚ) 3820/85 και (ΕΟΚ) 3821/85 του Συμβουλίου, σύστημα κυρώσεων βάσει του οποίου τα φυσικά ή νομικά πρόσωπα στα οποία προσάπτονται παραβάσεις της ρυθμίσεως αυτής έχουν ευχέρεια επιλογής μεταξύ

α) της άμεσης καταβολής ενός ποσού, εν προκειμένω 10 000 BFR, για κάθε παράβαση, οπότε κατά κανόνα παύει κάθε ποινική δίωξη,

και

β) της κινήσεως κατ' αυτών της συνήθους ποινικής διαδικασίας,

υπό την προϋπόθεση πάντως ότι, όταν ο παραβάτης επιλέγει τη δεύτερη δυνατότητα, μόνον αυτός που δεν έχει την κατοικία ή τη συνήθη διαμονή του στο Βέλγιο, έστω και αν είναι υπήκοος άλλου κράτους μέλους, υποχρεούται να καταθέσει ως εγγύηση ένα ποσό — εν προκειμένω 15 000 BFR — για κάθε παράβαση προς κάλυψη ενδεχομένων προστίμων και δικαστικών εξόδων, το δε όχημα το οποίο οδηγούσε ο παραβάτης ακινητοποιείται μέχρις ότου κατατεθεί το ποσό της εγγυήσεως;»

13 Με το ερώτημά του, το αιτούν δικαστήριο ερωτά, κατ' ουσίαν, αν το άρθρο 6 της Συνθήκης απαγορεύει εθνικές ρυθμίσεις, θεσπιζόμενες σε εκτέλεση των κανονισμών 3820/85 και 3821/85, οι οποίες επιβάλλουν μόνον στους κατοίκους αλλοδαπής οι οποίοι επιλέγουν, σε περίπτωση παραβάσεως, να μην καταβάλουν αμέσως το ποσό της προβλεπομένης κυρώσεως, αλλά να υποβληθούν στη συνήθη ποινική διαδικασία, την υποχρέωση καταθέσεως, για κάθε παράβαση, ορισμένου ποσού υπό μορφή εγγυήσεως, υπερβαίνοντος το ποσό που προβλέπεται σε περίπτωση άμεσης καταβολής, ειδάλλως κατάσχεται συντηρητικώς το όχημά τους.

14 Το άρθρο 6 της Συνθήκης, το οποίο συνιστά ειδική έκφραση της γενικής αρχής της ισότητας, απαγορεύει κάθε διάκριση λόγω ιθαγενείας.

15 Στην υπό κρίση περίπτωση, η επίδικη εθνική ρύθμιση δεν συνεπάγεται άμεση διάκριση λόγω ιθαγενείας, καθόσον η υποχρέωση καταθέσεως χρηματικού ποσού υπό μορφή εγγυήσεως βαρύνει όλους τους παραβάτες που δεν έχουν την κατοικία τους στο Βέλγιο, ανεξαρτήτως της ιθαγένειάς τους.

16 Ωστόσο, κατά πάγια νομολογία, οι κανόνες περί ίσης μεταχειρίσεως μεταξύ ημεδαπών και αλλοδαπών απαγορεύουν όχι μόνο τις προφανείς διακρίσεις λόγω ιθαγενείας, αλλά και κάθε μορφή συγκεκαλυμμένης διακρίσεως η οποία, διά της εφαρμογής διαφορετικών κριτηρίων διαχωρισμού, καταλήγει στην πράξη στο ίδιο αποτέλεσμα (αποφάσεις της 29ης Οκτωβρίου 1980, 22/80, Boussac Saint-Frères, Συλλογή τόμος 1980/III, σ. 375, σκέψη 9, και της 8ης Μαΐου 1990, C-175/88, Biehl, Συλλογή 1990, σ. I-1779, σκέψη 13).

17 Εξάλλου, το Δικαστήριο έχει αποφανθεί ότι εθνική ρύθμιση η οποία προβλέπει διαφοροποίηση στηριζόμενη στο κριτήριο της κατοικίας, υπό την έννοια ότι δεν αναγνωρίζει στους μη κατοίκους ημεδαπής ορισμένα πλεονεκτήματα παρεχόμενα, τουναντίον, στους κατοικούντες στο εθνικό έδαφος, εγκυμονεί τον κίνδυνο να αποβεί κυρίως σε βάρος των υπηκόων άλλων κρατών μελών, καθόσον οι μη κάτοικοι ημεδαπής είναι συνήθως μη ημεδαποί, και μπορεί, ως εκ τούτου, να συνιστά έμμεση διάκριση λόγω ιθαγενείας (απόφαση της 14ης Φεβρουαρίου 1995, C-279/93, Schumacker, Συλλογή 1995, σ. I-225, σκέψεις 28 και 29).

18 Δεν αμφισβητείται εν προκειμένω ότι η επίδικη στην κύρια δίκη εθνική ρύθμιση δεν αφορά παρά πολύ σπάνια υπηκόους του συγκεκριμένου κράτους μέλους, και συγκεκριμένα μόνον όταν αυτοί δεν έχουν ούτε την κατοικία ούτε τη συνήθη διαμονή τους στο κράτος αυτό, και καταλήγει στην πράξη στο ίδιο αποτέλεσμα με τις διακρίσεις λόγω ιθαγενείας.

19 Ωστόσο, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, η διαπίστωση αυτή δεν αρκεί προκειμένου να θεωρηθεί ότι μια τέτοια ρύθμιση είναι ασυμβίβαστη με το άρθρο 6 της Συνθήκης. Προς τούτο απαιτείται ακόμα να μη δικαιολογείται η επίμαχη διάταξη από αντικειμενικές περιστάσεις (απόφαση της 10ης Φεβρουαρίου 1994, C-398/92, Mund & Fester, Συλλογή 1994, σ. I-467, σκέψεις 16 και 17).

20 Η Βελγική Κυβέρνηση υποστηρίζει συναφώς ότι, στην προκειμένη περίπτωση, η διαφοροποιημένη μεταχείριση μεταξύ ημεδαπών και αλλοδαπών δικαιολογείται αντικειμενικά διότι η νομική κατάσταση των κατοίκων αλλοδαπής διαφέρει όσον αφορά τις δυνατότητες εκτελέσεως των δικαστικών αποφάσεων, καθώς και διότι οι ποινικές διαδικασίες που κινούνται κατά κατοίκων αλλοδαπής είναι πολυπλοκότερες και συνεπάγονται μεγαλύτερα έξοδα.

21 Ασφαλώς, προσήκει η παρατήρηση ότι η εναρμόνιση που επιτεύχθηκε και η συνεργασία που εγκαθιδρύθηκε σε κοινοτικό επίπεδο στους τομείς του αστικού και του εμπορικού δικαίου με τη Σύμβαση των Βρυξελλών, της 27ης Σεπτεμβρίου 1968, για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση των αποφάσεων στους ως άνω τομείς, δεν καλύπτουν τον τομέα του ποινικού

δικαίου και ότι η εκτέλεση των ποινικών δικαστικών αποφάσεων μεταξύ του Βασιλείου του Βελγίου και της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας δεν εξασφαλίζεται από ανάλογη σύμβαση. Έτσι, υφίσταται πραγματικός κίνδυνος να καταστεί η εκτέλεση τυχόν καταδικαστικής αποφάσεως κατά κατοίκου αλλοδαπής αδύνατη ή, τουλάχιστον, σημαντικά δυσχερέστερη και δαπανηρότερη.

22 Επομένως, η κατάσταση αυτή δικαιολογεί αντικειμενικώς τη διαφοροποίηση της μεταχειρίσεως μεταξύ παραβατών κατοίκων ημεδαπής και κατοίκων αλλοδαπής, δεδομένου ότι η επιβαλλόμενη στους τελευταίους υποχρέωση καταβολής ενός ποσού ως εγγυήσεως είναι κατάλληλη προς αποκλεισμό του ενδεχομένου να αποφύγουν την επιβολή κυρώσεως, δηλώνοντας απλώς ότι δεν δέχονται την άμεση είσπραξη του προστίμου αλλά επιλέγουν να υποβληθούν στη συνήθη ποινική διαδικασία.

23 Εξάλλου, η εν λόγω διαφορά μεταχειρίσεως είναι σύμφωνη με το σημείο 2, στοιχείο β', του ψηφίσματος.

24 Ωστόσο, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, οσάκις ένας κοινοτικός κανονισμός δεν προβλέπει ειδική κύρωση για την περίπτωση παραβάσεως, αλλά παραπέμπει σχετικώς στις διατάξεις της εθνικής νομοθεσίας, τα κράτη μέλη έχουν διακριτική ευχέρεια ως προς την επιλογή των κυρώσεων, οι οποίες, εν πάση περιπτώσει, πρέπει όχι μόνον να είναι ουσιαστικές και αποτρεπτικές, αλλά και να ανταποκρίνονται στην αρχή της αναλογικότητας (απόφαση της 2ας Οκτωβρίου 1991, C-7/90, Vandevenne κ.λπ., Συλλογή 1991, σ. I-4371, σκέψη 11). Συνεπώς, οι κυρώσεις αυτές πρέπει να είναι κατάλληλες και απαραίτητες για την επίτευξη του επιδιωκομένου στόχου, χωρίς να υπερβαίνουν τα όρια του αναγκαίου για την υλοποίησή του (βλ., υπό το πνεύμα αυτό, την απόφαση της 25ης Φεβρουαρίου 1988, 299/86, Drexl, Συλλογή 1988, σ. 1213, σκέψη 18).

25 Υπενθυμίζεται, συναφώς, ότι η εθνική ρύθμιση που έχει εφαρμογή στη διαφορά της κύριας δίκης προβλέπει ότι μόνον οι κάτοικοι αλλοδαπής που επιλέγουν να υποβληθούν στη συνήθη ποινική διαδικασία βαρύνονται με την υποχρέωση καταθέσεως ποσού 15 000 BFR υπό μορφή εγγυήσεως, προς εξασφάλιση της καταβολής του προστίμου και των δικαστικών εξόδων που ενδέχεται να τους επιβληθούν. Το ποσό αυτό, το οποίο υπερβαίνει κατά 50 % το ποσό που καταβάλλεται σε περίπτωση επιλογής της άμεσης καταβολής του προστίμου προς παύση της ποινικής διώξεως, επιβάλλεται χωριστά για κάθε

μία από τις παραβάσεις που καταλογίζονται στον παραβάτη. Ωστόσο, σε περίπτωση ταυτόχρονης διαπιστώσεως πλειόνων παραβάσεων μνημονευομένων στην ίδια διοικητική πράξη, κάθε μία από αυτές δεν αποτελεί αντικείμενο χωριστής ποινικής διαδικασίας, καθόσον εκδικάζονται όλες στο πλαίσιο μιας και μόνης ποινικής διαδικασίας κατά του παραβάτη. Συνεπώς, εθνικά μέτρα όπως το επίδικο στην κύρια δίκη, τα οποία επιβάλλουν την καταβολή τέτοιων ποσών, επί ποινή συντηρητικής κατασχέσεως του οχήματος του παραβάτη κατοίκου αλλοδαπής, φαίνονται υπερβολικά.

26 Κατά συνέπεια, εθνικές ρυθμίσεις όπως η επίδικη στην κύρια δίκη είναι προδήλως δυσανάλογες και, επομένως, απαγορεύονται από το άρθρο 6 της Συνθήκης.

27 Ενόψει των ανωτέρω, παρέλκει η εξέταση του συμβιβαστού μιας τέτοιας εθνικής ρυθμίσεως με την αντιστοιχούσα στο άρθρο 6 της Συμβάσεως περί Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων αρχή του κοινοτικού δικαίου.

28 Κατά συνέπεια, στο υποβληθέν ερώτημα προσήκει η απάντηση ότι το άρθρο 6 της Συνθήκης απαγορεύει εθνικές ρυθμίσεις, θεσπιζόμενες προς εκτέλεση των κανονισμών 3820/85 και 3821/85 του Συμβουλίου, οι οποίες επιβάλλουν μόνον στους κατοίκους αλλοδαπής που επιλέγουν, σε περίπτωση παραβάσεως, να μην καταβάλουν αμέσως το ποσό της προβλεπομένης κυρώσεως, αλλά να υποβληθούν στη συνήθη ποινική διαδικασία, την υποχρέωση καταθέσεως, για κάθε παράβαση, ορισμένου ποσού υπό μορφή εγγυήσεως, υπερβαίνοντος το ποσό που προβλέπεται σε περίπτωση άμεσης καταβολής, ειδάλλως κατάσχεται συντηρητικώς το όχημά τους.

Επί των δικαστικών εξόδων

29 Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν η Βελγική, η Γαλλική και η Σουηδική Κυβέρνηση, καθώς και η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που κατέθεσαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, δεν αποδίδονται. Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο τμήμα),

κρίνοντας επί του ερωτήματος που του υπέβαλε με διάταξη της 31ης Ιανουαρίου 1995 το Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen, αποφαίνεται:

Το άρθρο 6 της Συνθήκης ΕΚ απαγορεύει εθνικές ρυθμίσεις, θεσπιζόμενες προς εκτέλεση του κανονισμού (ΕΟΚ) 3820/85 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1985, για την εναρμόνιση ορισμένων κοινωνικών διατάξεων στον τομέα των οδικών μεταφορών, και του κανονισμού (ΕΟΚ) 3821/85 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1985, σχετικά με τη συσκευή ελέγχου στον τομέα των οδικών μεταφορών, οι οποίες επιβάλλουν μόνον στους κατοίκους αλλοδαπής που επιλέγουν, σε περίπτωση παραβάσεως, να μην καταβάλουν αμέσως το ποσό της προβλεπομένης κυρώσεως, αλλά να υποβληθούν στη συνήθη ποινική διαδικασία, την υποχρέωση καταθέσεως, για κάθε παράβαση, ορισμένου ποσού υπό μορφή εγγυήσεως, υπερβαίνοντος το ποσό που προβλέπεται σε περίπτωση άμεσης καταβολής, ειδάλλως κατάσχεται συντηρητικώς το όχημά τους.

Mancini Murray Κακούρης

Kapteyn Hirsch

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 23 Ιανουαρίου 1997.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος του έκτου τμήματος

G. F. Mancini